

ОБЪЯВЛЕНИЯ:
На IV стр. 15 ст. на кд.
Адресъ:
Дирекция на в. „Добруджа“
градъ Бабадагъ.
Ражкоп. не се връщатъ назадъ

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

351

Градската библиотека

Важно

Хегемония или равновѣсие. — Положението на бойните фронтове. — Съглашенски декларации. — прѣгледъ на преса-
Единството на съюза. — Изъ Ромъния. — Гърция сивва нови набери. Завръщането на отвлеченитѣ
отъ Добричъ. — Башкѣйци въ Русе и пр.

Г. Тодоровъ

Характерная или равновесная.

Хегемонията на Балканския полуостров е признатото и териториално надмощие на една само балканска държава надъ всички останали. Хегемонията въ аналото е била фактъ. Въ историята на турцитѣ, това бѣше до неиставна, когато владѣнията имъ надъ балканскитѣ народи стиваше до Дунава. Сжъ това има и въ нашата история, когато турскитѣ войни е опирало дълбоко въ Сърбия, Тракия и Гърция. Гърция и Сърбия сжко въкога сж изпитвали сладостта на хегемонията на Балкана. И все пакъ шатството на балканската хегемония дълго врѣме не е траило за едного, а е минавало отъ ръка на ръка. Вродениятъ, естествениятъ стремежъ на народитѣ, за самостоятелност, който неумерно е работилъ, въспрѣки натиска на владѣтеля, е подяждалъ коренитѣ на държателя на хегемонията, която съ рухването си е повлачала и собственото съществуване на господствуващия народъ.

Въпрѣки тая поучителна историческа правда, Балкана е вилнѣлъ и продължава да вилнѣе отъ тоя бѣсъ. Въ всички балканци, безъ-изключение, ако сѣдѣтаме въ това число Ромѣния и Турция, като такива отчасти, въ всички, кѣдѣ повече кѣдѣ по-малко манахеството да станатъ „велики“ е сѣществувало. Разбира се, въ границитѣ на това „величие“ горещата фантазия на запаленитѣ патриотари е турѣла цѣли чужди области и дори цѣли народи.

Въ това отношение рекордъ държатъ Сърбия и Гърция. Първата въ своитѣ имовинистични атлази е нарисувала границитѣ на потомцитѣ на Душана наредъ съ владѣніето на Буда-Пеща и гр. Чирпанъ, а Гърция въ смѣтките си за цѣла Мала Азия и Цариградъ, отива чакъ до Варна. Видно е, че въ такова едно величие влизатъ сѣнкитѣ на минали хегемонии, за господство надъ чужди народи, макаръ че поради сѣщия порокъ се сгромоляса и стара Византия и кралството на великия Душанъ. Жално е, че слѣдъ толкова сръбски и гръцки злоупотребия, на дори и общи балкански злоупотребия, мегаломанията на тия два малки народа язди политиката имъ, безъ да се виждатъ причинитѣ за погромитѣ на миналата имъ хегемония и духа на новитѣ врѣмена и новитѣ народи на Балкана. Сега всѣки балканецъ е съ поголъмъ стремежъ за самостоятелностъ, който отива дори до поданитизъмъ да даде свобода на всѣка и и най-малката своя поробена национална частъ. Властѣта на Балкана е, до съвършенство да бѣде прѣустроенъ рѣдъ въ него, да нѣма повече робство. Това врѣме и новитѣ народи съ тия стремежи, най-добри се разбиратъ отъ българския политикъ и изобщо отъ българина. Въпрѣки, че сме въ срѣдата на полуострова, оградени съ аметитни съседъ, ние не

развивамо желания да постигнемъ хегемонията на Балкана, което предполага да туримъ ръка и на чуждото, а искаме само народностно обединение. Войната ни отвара въ богатата Влахия, въ сърдцето на сърбиязма — Шумадиня и далече въ Албания. Обаче, нито единъ гласъ нѣма въ насъ издигнатъ до сега да останемъ тамъ, вѣдѣто тапче българския войникъ. За Сърбия, въ съгласие съ нашѣтъ съюзници, всичко, което е чисто сръбско, си остава нейно; ние ще бѣде само нашегo — Македония и българска Моравия.

Въ Вукрешъ са папашѣ дѣла. България, която най-много е засѣгната отъ роминската опасностъ, взе своето — Добруджа, безъ да закача нито педя земя, чисто влашка, отвѣдъ Дунава. Въ България никой не иска да има хетманската ва Балкана, която не може да бѣде нито чисто българска, както сръбска или грѣцка, а е тай-вече и единствено на всички балканици. Но затоа пъкъ балканицитѣ помежду си трѣбва еднажъ да внижатъ да прѣтрѣпатъ и уредятъ спорнитѣ си въпроса съгласно принципа за народноститѣ.

Други, на първо място, гонили въ миналото, а Турция сега, сж за равновесието въ Балкана. Ето единъ принципъ, на който кади тайнят всѣхъ, който е за население и господство надъ чужди земи и населения. Това е единъ безжизненъ принципъ, издѣлен на дипломацията, противенъ на народноститѣ и историята. За запазване на едно пияому ненуждно съотношение на силитѣ вънго земя и населения ще трѣбва да останатъ, въпрѣки своя езикъ, традиции и разположения за самоуправление въ чуждовластни рѣшѣ.

Въ Фукурешъ прѣзъ 1913 година се водеха по него, за да обезвредятъ България, като и взвѣр-
татъ азбѣтъ, сега отъ Турція се повдига пакъ съ-
щото равновѣсие, по силата на което тя въ послед-
но врѣме биваже ампутирана ежегодно. Равновѣсieto
е старото положение на нѣщата въ Полуострова
Статуквото е второто име на равновѣсieto.

Тоя старъ балкански редъ, съ който запалихме
цѣла Европа, България го не ще. Ние се въдусуе-
ваме не отъ бъдещи разхирици и войни, а съ Миренъ
животъ, съ който да създадатъ блага на свѣта. Бъл-
гаринтъ иска не равновѣсие, не и хегемония, които
сж принципи измислени за спекулация и потисниче-
ство надъ чужди населенія, а народностно обедине-
ние на всѣки балкански народъ, за да станемъ на-
дърни да развиемъ дароветъ си въ културата.

Та нима има по-добро равновѣсие отъ устано-
вяване естествения рѣстъ на всѣки народъ, или по-
добра хегемония отъ таа надъ собствения си народъ?

Всѣки съ силитѣ си и въ границитѣ на народа си, създадени отъ историята и географията, това е девиза на България. А този девизъ не съдържа опасностъ за никой другъ народъ на Полуострова. Съ него ще стане едно прѣчистване на неправдитѣ, а хегемонията, отъ която толкова се плашатъ нѣкои, нѣма да падне нито въ наши ръцѣ, нито въ други. Математическиятъ резултатъ на съотношенията на всички сили въ Балкана съществено не ще се отклони отъ това, което имаме сега на лице за българцитѣ. Ще стане едно малко размѣнене на веществата, ако може така да се изразимъ, но въ края на краищата пакъ никой самъ нѣма да има надмощието надъ останалитѣ заедно. Нѣкои малки сега ще станатъ по-големи, а по-големитѣ — по-малки, но

това е гласа на народностната правда; обаче, общото съотношение на силите въ Балканите нѣма да пострада.

Нито хегемония, нито равновѣсие иска България, а съвършена политическа организация за всички народъ, каквато е националната държава. За нея България ще настоява съ убѣждението, че ще успѣе, защото не е нито хиера, нито човѣшка измислица, като хегемонията и равновѣсието, а идея отговаряща на зрѣнето и народитѣ.

Положения на бойный фронт.

Доходът от Щаба на Действащата армия
за 12 април 1918 г.

Македонски фронт. Между охридското и Преспанското езеро нашите постове прогониха единствено неприятелски усилени патрули. При Червешката селище нашата артилерия прицели експлозии във неприятелските позиции. Северно от Витола, където влиза река Чарна и в Миленинско от долине на река артилерийските стрелби от дълга стигна се усилваха. Възможно е на югоизточното крайно източна от Македонското езеро разпръснаха се стрелба едно английско източно отделение. По целия фронт, живееха наши и неприятелски авиационни единици.

Добруджански фронтъ Призорице.

СЪЮЗНИЧЕСКИ СЪВЕДОЕНИЯ.

На уелъ. Армантиеръ е взетъ. Чръвъ войсцитъ на генералитъ фонъ Еберхардъ и фонъ Штетенъ, за редна отъ кѣмъ съверъ и ютъ и безъ възможността да се оттеглятъ, английскитъ войсци въ хръпността. 50 офицери и повече отъ 3,000 войсци, следъ храбра защита, сложиха оружито си. Тамъ съ взели 45 оръдия, многобройни картечици, голямо количество мундаци, единъ складъ на дрѣхъ и друга богата плячка. Съверозападно отъ Армантиеръ войсцитъ на генералитъ фонъ Штетенъ и фонъ Барласенъ следъ ожесточенъ бой за четвъртата английска позиция отблъснахъ неприятеля кѣмъ Майона и Мервилъ. Мервилъ блде взетъ. По южния бръгъ на р. Ли войсцитъ на генералъ фонъ Вернхаронъ съ извоюваха прѣмилването прѣвъ рѣката Лавъ и на прѣдвали до гисочната стъ Мервилъ. Въ боетъ при Армантиеръ съ взети общо спореаъ досегашното прѣбраване 20,000 илѣзиде между които единъ английски и единъ португалски генерали и повече отъ 200 оръдия. При прѣмилването прѣвъ блатистата и разорана стъ гравати почва прѣдъ ламатъ персоначагини позиция на 9 априлъ се отличиха всички родове войски отъ прѣдната линия. Успѣхитъ следъва главно на пропенитъ, ко и задний дивизионъ съ дѣйствували добръ.

По посмъртното отъ деѣтъ страхи на р. Сема се развила силна артилерийски боеве Французентъ полякове, които сѣ атакували западема брѣга на р. Авръ, западно отъ р. Морой, будожа сѣ най тежки за тѣхъ загуби отбѣснати и оставили 300 плѣнници въ наши рѣци, които по-послѣ сѣ убити отъ французката артилерия.

По другата всички театри изпоново.

Въ Берлинъ. 11 IV. Въ свързка съ нашитѣ опера-
ции можно съ Аррантвьеръ ваши дивизи, също и съ-
верно отъ този градъ до казала Бонинъ. Ипръ прѣ-
минава въ атака. Първата и втога неприятелъ ки лавия
заднаха още при първото нападение благодарение на
добрата артилерийска подготовка и излезла въспона
на неприятеля, нашитѣ загуби се малки. Единъ рѣкъ
мортирски бригадеъ шобъ буде пѣшецъ.

Вечерно съобщение.

Берявеч. 12. IV. Нашѣ побѣдоносни войски прѣдвѣтъ въ изрешету равнина на р. Ли между Архавицкѣмъ и Меренѣмъ.

Снабденъ съ бетонирани укрѣпленія гр. Арма-
гиръ, въпрямъ храбрата нѣшто, обѣ принуденъ да се
прѣдаде, сѣдѣ като застъпникъ му прѣтрисенъ най-
силни воюби. Умилитъ въ кракъ на града са били
прѣвлѣнени съ трънове. Между вѣстия 45 оръдия о

имало многобройни от тъмни калцбърз и едно 84 с. м. ж. п. оръдие. Обща плячка от 21 март насам надхвърля 112,000 папици и 1500 оръдия. Французите продължават разрушаването на собствените си градове. Лаон на 11. IV. биде пак силно обстреляван. Обстреляването на Париж чрез дългобойни оръдия продължава.

Италиански военен театър. Вiena. Възпламени от двете страни на р. Врента оживена бойна дейност.

Т. Димитров

СЪГЛАШЕНСКИ ДЕКЛАРАЦИИ.

Не един път вече, откакто се е починало общо европейска война, силите от Съглашението, при всяко свое поражение, или пък, когато се насилническо действително нарушават суверенитета на някоя малка държава, държат конференции и излизат с декларации, от които, въпреки случая се стараят да окаловат поражението си и да подигнат думите на народите си, а въ втори — да оправдаят, с някоя необосновано грубо нарушение на международното право. На всяка своя декларация те дават тържествено вид, обещат се въ мнатиата на справедливия съд и защитниците на всяко човешко и държавно право, явяват се като единствени борци за правдата и встъпват и се стараат да обосновават всяка своя критика върху принципите, които съставляват основата на съвременното държавно и международно право. Особено към тия принципи Съглашението проявява голяма слабост. Въ всяко свое collectively, или на кой да е негова декларация излизане, гласната мисъл е, че само силите от Съглашението се борят за защитата и независимостта на държавите, особено на малките, че те са за свободата и самоопределянето на народите, че те искат да ги извадят и за въ бъдеще от всяко покушение на свободата и самостоятелността им и че, който се намира под тяхното знаме, той ще се бори за една свята кауза.

Такава е и последната декларация на съглашението, направена след съвещанията, станала пръв м. март т. г. въ Лондон. Тя е написана с отбрани думи и силни изрази, но както всички досегашни декларации на Съглашението и тази е въ дисхармония с дълга му. Разгледана внимателно, може да се раздели на две части:

Първо, силите от Съглашението заявяват, че не признават естествената между Германия и Русия мир, тъй като той не почива на взаимно съгласие между тия две държави, а биле просто наложени от Германия, с сила и немана. Причината обаче, зашто не признават този мир е, че те се надяват шото работят въ Русия да вземат обрат, благоприятен за тях и да могат да използват още минитите на руските мужици за своите цели. За да бъдат по убедителни, този път те си послужиха с историята. Те намират, че даже при нашествието въ Силезия (1741) и разпокъсването на Полава, завоевателното дѣло на Германия не е било тъй жестоко разрушително за нея, колкото независимост, тъй поумолимо враждебно на всички права, които съставляват достоинството, и честта на цивилизованият народ. Приирият е избран не за да оправдават дѣта исторически събития, а да докажат, че както въ 1741 год. пруският крал Фридрих II Велки, без всякакви поводи и право, е отнема Силезия от Австрия, тъй и днес Германия, ръководена от същата Прусия, заграбва без право и с насилнически сили. Историята е неизчерпаема арха от приири и съглашението бърка въ нея и изважда тѣ, които му понасят. Но тя е безпристрастна и еднакво услужва на всички. Въ нея също така е записано, че французите, които пръв връмето на великата жреиска революция съ крѣвъ извоюваха и прокламираха принципите "свобода, братство и равенство" между народите, наредиха со по-много нодъ знамето на Наполеон Бонапарт, забравиха прикличаващите принципи и умраха по бойните ислава за величето не на Франция, а на единъ зѣлъ гений. Тогава имаше ли морални прѣци и граници за французското завоевание? Значително ли се от тѣхъ всяка независимост, право, достоинство и чест на цивилизованият народ? А и въ сегашно време желанието на французите да заграбят нѣмца чакъ до р. Рейна на нѣкакво право ли почива?

Второ. Като вземат походъ отъ мира, съключенъ между централните държави и Русия, и тѣзи, които е въ надвечерното да се слияни между същите държави и Романия, силите отъ съглашението заявяват: "Подобни видове миръ ние не признаваме и не можемъ да ги признаемъ, понеже си поставимъ за цѣль, съ геронъ и постоянство да туримъ край на грабителската политика и да я заместимъ съ едѣкъ траенъ миръ по срдѣството организираното право".

За тържеството на правото, истината и свободата, е даде най-много жертви. Но въ тѣхно име са извършени и по-малко престъпления; малалото на народите се обилствува съ приири. Ито вече четвъртата година отъ какъ се е започнала днешната световна война между два колосални лагера и четвърта година стана откакъ се диспутира кой има правото на своя страна и въ кого дѣйствиата са въ хармония съ него. Кой е виновникъ въ тѣзи войни, ще рѣши историята. Но ние, нѣма смърдѣ разбиращата ся, можемъ да правимъ

сравнение между думите и дѣлата на тѣ, които разговарятъ въимачитѣ народи, и да се произпасимъ на кого дѣйствиата хармониратъ съ правдата. Ние припаднаемъ къмъ лагера на централните сили, ние сме нѣмаша страна и по-добре е да оставимъ на противниците си да правятъ критика върху дѣлата имъ.

Намистъ прогнати, монополизирани правото да говорятъ за право и истина и да се припоржватъ, че те са единствените, които се борятъ за свободата и независимостта на народите, и само те са, които съ оръжие въ ръка ще запазятъ съвременната цивилизация отъ загиване. Нѣщо по-вече, те проповѣдватъ, че ще организиратъ свѣта върху основите на "организираното право" и на земята ще настѣне миръ и блаженство. А каква голяма разлика между думите и дѣлата нѣмъ! Тѣхъ ги опровергава близкото минало и сегашниятъ лѣтъ дѣла.

Англия се бори за свободата на народите, а сама държи въ подчиненство други народи; тя не дава права на Ирландия и Индия. Между англичаните е имало и има много филантропи и филантропически дружества, но това не погрѣчи на английското правителство, въ срѣдата на минималъ вѣкъ, да потуши въстанието на Сипаи въ Индия по единъ безчовѣчен начинъ; въстаниците бѣха застрѣляни за дукото на топовѣ, стрѣляни и тѣлата имъ отгѣтваха разкъсани на стотини части. А морѣтъ Киченеръ какъ усмири Горния Египетъ? Англия се бори за независимостта на народите, а сама поставя върху независимостта на буритѣ.

Франция, родната на философскитѣ идеи въ XVIII вѣкъ, а въ днешно време на дегенерацията и класически афера, на основание несаможности на народите ли заваля въ Тунисъ, Алжиръ и Мароко и въ името на човѣколюбството ли държи въ днешно време военно полонитѣ сѣдания въ южна Алжиръ?

Италия и Съединените Щати на основание на кой принципъ, първата заваля въ Триполитания, а втората се мѣса въ вътрѣшните работи на Мексико? И не е ли Италия, която въ името на "свещенна еволизия" или на нахиса си, отгѣва се отъ Австрия и Германия и се присѣдини къмъ съглашението?

Но особено рѣзко ли рисуватъ дѣлата нѣмъ прѣвъ настоящата война. Португалия бѣ застава на сила да вѣже въ войната; нарушила неутралитета на Гърция и поставила върху краляския прѣстои, като сваляха съ вторжана сила кралъ Боксантичъ. Не единъ път се мѣчатъ да направятъ смутъ въ Испания и его напоследѣкъ поставиха и върху малката, но жизнеспособна Холандия, като заграбиха параходите въ Велчия тѣ дѣла, въ името на кой принципъ извърши Съглашението? Въ Русия не установи ли се, че английскитѣ посланици Ватанъ е главния ръководителъ за сваянето на царъ Николай? И следъ като Русия бѣ източена и разнебита, пѣло отъ французите имаша безогледно на безразмѣръ лѣхварѣ да тържатъ, че нѣмцето съ я дѣлали нѣмцедатъ си. А руските войници, които загиваха съ милиони, за да спасяватъ Франция, видѣ се, струватъ по-малко, отколкото паритѣ.

Нѣма българитѣ сме нѣмъ народъ, но нѣмаме нещастно даа пати да се убедимъ, какъ държавитѣ отъ Съглашението се грижатъ националната цѣлост на народите. На Берлинския конгресъ България бѣ разкъсана на нѣкъ части главно по настояване на английския министъръ Виконфилдъ; въ 1913 година, когато поискаха отъ бившиятъ си съюзници да изпълнятъ скѣпченъ договоръ, французкитѣ министъръ Демасе заяви, че България трѣбва да бѣже унищожена.

Като вземемъ въпачо това прѣдвидѣ, можемъ да направимъ следното заключение: всички проповѣдани отъ Съглашението принципи за независимост, свобода, обединение и пр. на народите са едѣкъ маска, задъ която се крие грубѣтъ материаленъ интересъ и алчностъ за завоевание. И за да има хармония между дѣлата и думите му, най-подходящия принципъ, който трѣбва да имаме на знамето си, е съвременния принципъ: "Цѣльта оправдава срдѣствата".

ПРѢГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА.

"Norddeutsche Allgemeine Zeitung"

Кралство Романия излиза отъ войната, въ която падна своя съюзникъ въ тѣла, съ нечувствителни загуби и неразрушени основи на бѣдѣното си разкитие, благодарение умѣреността на побѣдителя. Териториалнитѣ отстъпки, които и се наложиха, като не се скѣта населената съ чуждо въ ромѣнитѣ плѣхе Добруджа, са нѣколкократно отъ присѣдиненето на Васарабия пѣлъ, противъ което, както графъ Чернянъ намѣна, съюзитѣ не правятъ прѣци, ромѣнската държава запазва едно богато възрождение. Въ страдѣта ще настѣне скоро нуждното спокойствие, ако тя се обѣдне на централните сили, въето и подпомага нейното положение и, ако сѣдбата и не понада вече въ рѣцѣтъ на политикѣ отъ тѣла на г. Вратяну. Господѣтъ Вратяну не само бѣ възсѣдалъ флашѣвъ конь (на прѣдполаганата побѣда на атакѣтата, въобще и на руския царъ въ частностъ), но неговата политика бѣ пропѣта отъ тѣхъ бѣдѣтно дѣлоба измѣна, че прѣдставяваната отъ него държава става едѣкъ поназможна, както за съюзниците, тъй

и за противниците и. И не е чудно, че ако атакѣтата настѣна побѣдѣта, шефѣтъ на ромѣнския кабинетъ би понадалъ съ право въ положението на нѣмѣтанъ дѣждѣ.

Ако съпоставимъ измѣнената на г. Вратяно, които той е правилъ едновременно на прѣдставителитѣ на Австрия и Русия, нѣмъ попадемъ въ изумление. Някой отъ държавитѣ нѣмѣ на цивилизация Европа до сега не е достигалъ тѣкъвъ рекордъ на измѣна въ политикѣта.

Като съпостави документално тѣхъ противорѣчиви измѣненни, вѣстникѣтъ заключаватъ: Едѣтъ политикѣтъ съ тѣкъвъ способности и методи може само да разори страната си. Ако Ромѣния желае едно тихо и сигурно развитие, трѣбва да постави на държавното крѣпко по-почотни държавни нѣмѣ и да се старае да огнеме и най-належава възможностъ за вѣдѣние върху политическия и жгѣтъ на лица, като Вратяно и компания.

"Вунарестеръ Тагблатъ"

коментира на уводѣ мѣсто рѣцѣта на графъ Чернянъ, като за неговѣтъ измѣненни отъ ромѣния казва:

"Тѣ са промѣнати отъ сѣмѣна дѣлъ, когато промѣни и рѣцѣта на графъ Херлингъ, който по огнѣно на Ромѣния, за ръководѣтъ принципѣ на германската политикѣта зѣва, че служи мѣслѣта да направятъ отъ държавитѣ, съ които днесъ се скѣта миръ, опрѣвъ на силѣта на оръжиято, своя приятелъ за въ бъдѣще. Тѣзи политикѣтъ на приириение и прѣгнава и гр. Чернянъ и нѣмъ по се съмѣлава, че ще настѣне крѣпко, когато, следъ лошото настроение на момента, ще бѣде напълно оцѣнена политическата умѣреностъ на ц. сили. Зѣмѣто фактически приириятѣ условия по нарушаватъ нѣкакъвъ жгѣнонъ перѣкъ на Ромѣния. Поправкиятъ на границѣта се ограничаватъ до неможѣнитѣ стратегични гаранции и се простиратъ повече въ нежаселени области. Економическиятъ спогодѣнъ смъ не само отъ материаленъ интересъ за ц. сили, но даже и въ по-голяма стѣпенъ смъ въ интересъ на Ромѣния, която ще има въ ц. сили траенъ консуматоръ. Съ тѣзи економически спогодѣнъ се открѣва за ромѣнскитѣ сѣлени и земевладѣлци едно развитие, което обѣщава едно богато бѣдѣще за страната. Ромѣния ще може днесъ, съ сериозна работа и съвѣстно излизане на своя дѣлъ, да си създаде ново бѣдѣще. А че това бѣдѣще трѣбва да се изкупи съ жертви, които нѣмѣе чѣстуватъ бѣдѣтелно, приириятѣ на смъ ц. сили, които много пѣтъ еротираха на Ромѣния златни постѣва. Отговорни са изключително бѣдѣжѣнитѣ ромѣнски политикѣ, гошофѣри, които възраха Ромѣния въ тѣмѣния нѣтъ и съ ожесточено упорство постоянствуваха, съ незначителни и жертвуваха на изтѣнскитѣ интереси на страната. Едѣтъ отъ най-необходимитѣ задѣжѣния на бѣдѣщата политика на нова Ромѣния е да се отрѣче отъ тѣхъ политикѣтъ съ най-голяма сериозностъ и съ неумолима строгостъ, да набѣгѣ дѣратѣ нѣмъ и да прѣтивостѣтъ на бѣдѣжѣтъ съблѣзѣния. Тѣкъ се отпѣсѣтъ дѣмѣтъ на гр. Чернянъ, че отъ бѣдѣщата политикѣтъ зависи сѣдбата на Ромѣния. Въ Ромѣния вече не трѣбва да нѣмъ мѣсто за братяношскитѣ двойствѣношѣта, за да се изѣкуватъ и закрѣятъ ранитѣ, причинени на страната отъ тѣзи войни".

З. Мръ Хр. Сѣвъ.
(Есѣмъ Джунагъ)

Единството на съюза.

Графъ Чернянъ, прѣвъ членѣтъ на Вѣлскитѣ общици сѣбѣтъ, е направилъ измѣна нѣмѣта ги по положението като е подчерналъ неразривното единство на съюза. Умѣленъ сѣбѣтъ, че може да се раздѣли Вѣлѣта отъ Берлинъ Той знае, че това е неуможѣно. По направеното прѣдложѣние отъ Клемансо за миръ, при основа приириеностѣта на Екзасъ и Ломаринѣи и отъ жѣва, Чернянъ е заявилъ: "За всѣкъ, следъ това, не може да нѣмъ нѣмѣтъ въборѣтъ. Нѣмѣе иде помертвуване итересѣтъ на Германия, както и тя не ще ни вѣстѣтъ. Вѣрностѣта край Дунава, не е по-малка отъ германската вѣрностъ. Ние здружѣно ще вѣрѣмъ до край за нѣмѣта отбрана и за нѣмѣто бѣдѣще. Не отдѣва Чернянъ бѣ възвилъ, че Австрия умѣраше ще се бѣе за защитѣта на Црѣсбургъ, както и Германия слѣваха за чѣва на Триестъ".

Началникъ пѣла на австро-унгарската армия генералъ фонъ Арцъ на 30 мартъ заяви: "Истинно е че тѣмѣно у западѣнитѣ ни прѣставитѣли се появи прѣмѣнно сѣбѣнитѣ надежда, че ще могатъ да раздѣлатъ Австро-Унгария отъ нейния германски съюзникъ. Тѣзи нѣспѣнации, чѣмѣто нѣмѣтъ трѣбва да се приири

Директоръ Драгмиръ Печовъ